

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 23292/2023
04.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радослава Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из Лондона, Велика Британија, са боравиштем у ..., чији је пуномоћник Бојан Фајгел, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, чији је заступник Државно правобранилаштво, ради чинидбе и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3758/22 од 07.04.2023. године, у седници већа одржаној 04.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3758/22 од 07.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2719/20 од 19.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужена обавезе да јој врати аутомобил марке „HUMMER“ регистарског броја ..., који се налази на паркингу ЈКП "Паркинг сервис". Ставом другим изреке, одбачена је тужба тужиље у делу којим је тражила да се тужена обавезе да јој исплати накнаду по налазу и мишљењу судског вештака машинске струке и износ лежарине по налазу судског вештака финансијске струке, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате. Ставом трећим изреке, одбачена је као недозвољена тужба тужиље у делу којим је поставила алтернативни тужбени захтев којим је тражила да се тужена обавезе да јој на име накнаде штете за вредност половног одузетог аутомобила марке „HUMMER“ регистарског броја ... исплати двоструку противвредност по највишем курсу НБС на дан исплате, односно 41.000 евра са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужиља да туженој на име трошкова парничног поступка исплати 9.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3758/22 од 07.04.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 2719/20 од 19.05.2022. године у ставу првом изреке. Ставом другим изреке,

укинута су решења садржана у ставу другом, трећем и четвртном изреке првостепене пресуде и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, побијајући је у ставу првом изреке, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23), Врховни суд је оценио да је ревизија тужиле неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 372. истог закона, на коју ревизија указује, јер је другостепени суд ценио све околности конкретног случаја и правилно закључио да тужила није учинила вероватним да без своје кривице није могла пре закључења главне расправе да достави и предложи доказе на околност власништва предметног аутомобила. Због наведеног, другостепени суд је одлучио о жалби тако што је прихватио чињенично стање утврђено првостепеном пресудом и за донету одлуку изнео правилне разлоге, у односу на које ревизија није основана. Наводи ревизије у вези са утврђеним чињеницама нису од значаја, имајући у виду да је чланом 407. став 2. ЗПП прописано да ревизија не може да се изјави због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила се према Уверењу о регистрацији возила Велике Британије од 16.01.2014. године, код Агенције за регистровање возача и возила, Извршне агенције Министарства за саобраћај Велике Британије, води као регистровани корисник возила марке „HUMMER“ регистарских ознака Према наведеном документу тужила је само одговорна за регистрацију и опорезивање возила. У рубрици С.4с наведеног уверења наведено је да исти не представља доказ о власништву. Син тужиле, ББ, наведеним возилом изазвао је саобраћајну незгоду, те је предметни аутомобил од њега одузет у кривичном поступку који се води пред Првим основним судом у Београду, као средство извршења кривичног дела и превезен на паркинг простор ЈКП "Старо сајмиште" у Београду, где се и даље налази.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је применом одредби члана 154. и 155. Закона о облигационим односима, у вези са чланом 37. Закона о основама својинскоправних односа, одбио тужбени захтев за враћање предметног аутомобила, из разлога што тужила није доказала своју активну легитимацију, односно да је власник предметног аутомобила.

Одлучујући о жалби тужиле, другостепени суд је првостепену пресуду потврдио у делу одлуке о захтеву за враћање аутомобила тужиле, док је у укинуо у преосталом делу и предмет у том делу вратио првостепеном суду на поновно одлучивање.

Чланом 37. став 1. Закона о основама својинскоправних односа („Службени лист СФРЈ“, број 6/80..., „Службени гласник РС“, број 115/05) прописано је да власник може тужбом захтевати од држаоца повраћај индивидуално одређене ствари (став 1).

Власник мора доказати да на ствари чији повраћај тражи има право својине, као и да се ствар налази у фактичкој власти туженог (став 2).

По оцени Врховног суда, неосновано се ревизијом указује да је закључак нижестепених судова у делу одлуке за повраћај ствари заснован на погрешној примени материјалног права.

Наиме, тужилац је дужан, у смислу члана 37. Закона о основама својинско-правних односа, да докаже да је власник ствари чији повраћај тражи и да тужена неосновано држи ствари чији се повраћај тражи. Терет доказивања ових одлучних чињеница је на тужиоцу.

Код утврђеног да је тужиља на околност власништа у току поступка доставила само Уверење о регистрацији возила Велике Британије, у ком је изричито наведено да исто не представља документ о власништву и да је тужиља само регистровани корисник предметног возила, односно лице одговорно за његову регистрацију и опорезивање, то су правилно нижестепени судови закључили да тужиља није активно легитимисана за подношење реивиндикационе тужбе у смислу члана 37. ЗОСПО, јер није доказала да је власник предметног возила, због чега је њен тужбени захтев за повраћај возила неоснован.

Приликом доношења одлуке овај суд је ценио и остале ревизијске наводе, али је оценио да су исти без утицаја на другачију одлуку суда, јер су у питању наводи који су истицани у жалби против првостепене пресуде, које наводе је другостепени суд правилно оценио као неосноване и за ту оцену дао јасне и довољне разлоге, које овај суд у свему прихвата. Између осталог, ревизијом се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и ставала примедбе на оцену доказа, због којих се ревизија не може изјавити, према члану 407. став 2. ЗПП.

Приликом доношења одлуке, овај суд је имао у виду да је у ставу првом изреке другостепене пресуде наведено да је одбијена жалба туженог уместо жалба тужиље, али како се ради о очигледним грешкама у писању, које другостепени суд може исправити у складу са одредбама члана 362. Закона о парничном поступку, то наведене грешке нису утицале на правилност и законитост одлуке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић